

El mírid i el tomísid a la flor de la mostassa

La calor d'aquests dies ha fet que les plantes de la meua horta hagen crescut molt. Han fet una estirada, com fan els xiquets durant els seus períodes primaverals de creixement. El misteri de la fisiologia sempre és fascinant, i quan ho comentes a un pare –xe, com ha crescut el teu fill, i en un no res!– aquest, cofoi, t'explica que aquells pantalons que porta, i que ja li van curts, els compraren fa tres mesos. La vida en molts sentits no és sinó una constant evidència d'aquestes coses, d'aquestes petites coses que t'omplin els dies de felicitat. Com ha crescut açò o allò, i en un tres i no res. En la concreció i degustació d'aquestes petites percepcions, et passa, ben plaentment, bona part de l'existència. I a mi, aquesta setmana, en arribar al meu camp, m'ha sobtat com havien crescut les meues plantes. Els enciams eren a un pas d'espigar-se, i especialment els *cabdell*s de Tudela, que no havien pogut contenir-se més i havien tret un ull inquietant entre la massa vegetal congestionada. En una setmana més no serien comestibles, i explotarien en una tija floral. Com li ha passat a la ruca, amb les seues flors blanquinoses, en forma de creu, i a la mostassa, tan bella amb les seues inflorescències grogues, i que ha crescut tant que ja fa quasi dos metres. Aquest hivern les fulles de la ruca i de la mostassa han donat profunditat a les meues amanides: el sabor de totes dues, tan distintes i tan complementàries, ha estat

“De sobte l'escarabat golafre aterra a la flor de la mostassa i camina maldestra cap al perill”

Martí Domínguez

JOSE LUIS JINESTA

un vertader gaudi. Ara toca que floresquen, i que facen llavor, que recolliré i tornaré a plantar la tardor vinent. Tant la ruca com la mostassa granen en unes beines allargades i primes, veritable delícia per als gafarrons i les cadernerres. Ara els insectes les han de pol·linitzar, i durant uns moments m'entretinc mirant com un escarabat golafre, que porta l'inquietant nom de *Oxythyrea funesta*, s'empastifa amb el pol·len de la ruca. És una espècie comuna a la primavera, un bioindicador de l'inici del bon temps, un estímul, al costat de la refiladissa del rossinyol o el flauteig de la puput. Uns indicis que posen alerta el llaurador, i que l'animen a plantar les primeres plantes fora del plàstic (“en abril planta un fil”, diuen, sentenciosos). Cal preparar la terra per al cultiu estiuenc (les tomaques, els pebres, les carabasses, les albergínies...): l'estació de l'abundància s'acosta! Pense en tot açò, mentre l'escarabat sadollat busca una altra flor i es mou lentament, com embriac de tant de nèctar. En la flor groga de la mostassa una xinxa sembla també extasiada:

és un mírid, verdosenc, amb una pinzellada de color de mel a les ales, un disseny molt apropiat per a passar desapercebut entre la vegetació. M'imagina la xinxa xuclant els sucus de la mostassa, un veritable sorbet vegetal. De sobte em fixe que, camuflada entre aquelles flors grogues, hi ha un tomísid o aranya cranc, que en realitat ha mort la xinxa i se n'alimenta. L'ha caçada per la base del cap: literalment l'ha descabellada. Això explica que el pobre mírid estiga tan immòbil en la flor. Mire aquella escena, una mica corprès: en un tres i no res les meues plantes s'han omplert de tota una fauna nova. De sobte l'escarabat golafre aterra a la flor de la mostassa i camina maldestra cap al perill. Dubte un moment, però no faig res. Ara també toca això.